

1. KAPITOLA

Bylo parné odpoledne. Vzduch byl těžký. Téměř hmatatelný. V plících tlačil jako balvan, až měl člověk pocit, že se nemůže pořádně nadechnout.

„Ta kráva je na mě určitě zasedlá!“ prohlásila už po několikáté Kiki a rozhodila rukama. Vykročily jsme z budovy školy a zamířily přes ulici do jídelny. „Viděla jsi, jak se na mě celou hodinu dívala? Proč jinak by mi dala tak špatnou známku?“

„Hm,“ odtušila jsem. Mohla jsem namítnout, že dvojka je úplně v pohodě. Že se naše fyzikářka dívá divně na všechny. Ale nemělo cenu to nějak vyvracet a na hádku jsem byla moc utahaná. Podle ní totiž jakákoliv jiná známka než jednička spadala do kategorie označené nálepkou špatná. Jako by známka vypovídala o její vlastní hodnotě.

A tu musela mít Kiki vždycky bez poskvrny.

Vždycky.

„Aaa... to je zase vedro! Nemá být už podzim?“ zlostně zastavila na přechodu a uhodila do tlačítka na semaforu. *Prásk*. Jako kdyby za to snad mohl on. Její průzračně modré oči se do mě zabodly. Jako šipky plné jedu. „Co jsi vlastně dostala ty?“

Tohle byla nebezpečná otázka. Ať už bych odpověděla cokoli, bylo by to pokaždé špatně. Na ten test jsem se učila do jedné ráno. Na rozdíl od Kiki mi fyzika dávala hodně zabrat a po většinu času jsem se točila kolem trojek. Tohle byl můj první úspěch, ale v očích Kiki zrada. Zaváhala jsem a nejistě přešlápla. „No, jedničku, ale...“

„Vidiš!“ Její rozhořčení se v tu ránu obrátilo na mě. Prudce potřásla hlavou. Blondaté vlasy sepnuté do vysokého pevného ohonu jí pleskly do zad. „Ty jsi fakt hrozná šprtka!“ Chtěla jsem podotknout, že to *ona* je tady ta jedničkářka, ale nenechala mě promluvit.

Pobaveně jsem se ušklíbla. Tyhle drobné hádky byly s Kiki na denním pořádku.

„Nechápu, proč se s tebou ještě vůbec bavím.“

„Taky nechápu,“ zašklebila jsem se.

Spolu s davem spolužáků jsme konečně vykročily na zelenou. Dřív, než jsme všichni stačili dojít na druhý konec přechodu, blikla opět červená. Klasika.

Zatímco jsem si v duchu stěžovala na pražské semaforey, netušila jsem, jak velkou pravdu jsem tehdy měla.

Nechápala jsem vůbec nic.

Byla jsem slepá. A Kiki v mých očích bezchybná.

Koutkem oka jsem na ni pohlédla. Svižnými kroky krájela vzdálenost před sebou. Její tváře se stále zlostně škubaly, takže jsem se ani nepokoušela vést rozhovor.

Na mluvení jsem stejně neměla sílu. Tu jsem už vložila do testu z fyziky.

V jídelně bylo jako vždy k prasknutí. Příbory a talíře řinčely uprostřed bouřlivého halasení obědvajících studentů. Prudce se mi rozbušilo srdce. Nesnášela jsem velké davy lidí. Vždycky jsem se mezi nimi cítila jako malá šedá myška lapená do pasti. Jako to nejmenší smítko prachu zadupané do země.

Což byla vzhledem k mé výšce naprostá blbost.

Nikdy dřív jsem do jídelny nechodila. Vadilo mi jíst s tolika dalšími lidmi. Měla jsem pocit, že se na mě všichni dívají a soudí. Že třeba budu moc mlaskat nebo mi ukápně omáčka na triko. Ale s Kiki jsem to zvládala. S ní jsem byla silná a odvážná.

Nebo jsem si to tak aspoň nalhávala.

Vmáčkly jsme se k poslednímu volnému stolu. „Už se nezvedám. Že mi přineseš pití?“ Z představy, že znovu budu muset projít kolem tolika lidí, se mi zhoupl žaludek. Nedostatek spánku se na mě začínal značně projevovat a teplé počasí tomu vůbec nepřípívalo. Ale svoji *královnu* jsem zklamat nemohla.

To nikdy.